

Den rejsende

Anne Mia Steno ved noget, som vi andre ikke ved.
Mød forfatteren.

Af Steffen Larsen

Anne Mia Steno har som antropolog rejst i Indien, Japan og Bangladesh. Her har hun oplevet lidt af hvert og fået nogle stærke indtryk, som hun har brugt, da hun skrev sine indtil nu to bøger.

Det fede ved antropologi er, at man selv kan være med. Rent videnskabeligt står faget lidt i skammekrogen af samme grund. Men antropologer har ikke berøringsangst. De blander sig gerne med det, de skal undersøge.

Det medfører naturligvis en påvirkning, og så er det, at pegefingern kommer frem. Det kunne være *Learning By Doing*, men det er i virkeligheden *Learning By Being*. Hør selv:

I Dayas landsby, Bankura, er der stinkende, farverigt og svimlende. Ved små ildsteder langs rendestenen sidder mænd og drikker rød te og fletter fingre, imens cykler, køer, busser, cykeltaxier og mennesker konkurrerer om at komme frem på de smalle, hullede veje.

En tyk dunst af skidt og varme blandet med et strejf af sødme gør, at det føles som at trække vejret i en varmluftsovn.

Det begyndte i Japan

Det er Anne Mia Steno, der skriver sådan i debutbogen *Imellem grænser*. Sådan nogle indtryk har hun fået, når hun selv sad i rendestenen i Nordindien for at studere landsbyen og ashramen.

Anne Mia Steno har fundet en tone og et emnefelt, som vi har manglet for kunne se ud over egen navle. Hun er farverig og kan også male. Her ses hun foran et vægmaleri, hun har lavet til datteren Bjørk.

Bøgerne

Imellem grænser (2017) er en øjenåbner for alle, der vil lære at se. I virkeligheden tager handlingen afsæt i en autentisk begivenhed. Nemlig den berømte indiske antropolog Prakash Reddys undersøgelser i 1989 i den lille danske landsby Hvilsager (på Djursland).

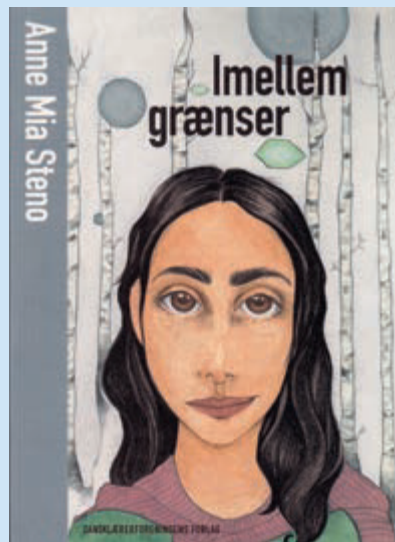
Det var artige ting, som blev gravet frem – blandt andet om vores forhold til stearinlys – og Reddy konkluderer uden tøven, at *danskerne har en følelseskold natur*.

Med det afsæt sender Anne Mia Steno sin lille indiske hovedperson Daya, der selv læser antropologi, op til Danmark for at fortsætte undersøgelserne. Det er hylende morsomt. Det er dybt alvorligt.

Til allersidst når Daya frem til Hvilsager en sommerdag, hvor de netop er ved at stable et bål sammen, så de kan brænde en heks. Her slutter bogen. Brat og fint.

Der er ikke noget at smile af i *Akio* (2021), der foregår i Japan. Her bor Anna på 15 år hos sin far og hans nye, japanske kone. Ligesom forfatteren selv går pigen i skole, dyrker fritidsinteresser og udforsker terrænet, men langsomt bliver hendes telefon med væsnet Akio indeni det vigtigste.

Akio er "barn" af computerprogrammet omnius, og ham/hende forstår Anna meget bedre end nogen anden – inklusiv hende selv. Akio er AI'er = kunstig intelligens. Og mere afhængighedsskabende end narko og kærlighed. Det er en vigtig, uhyggelig bog, som man bør læse, før det er for sent. Hvis det ikke allerede er for sent.

og så lidt mere undren. Her er hendes egen definition på forholdet:

De bliver anvendt i antropologisk øjemed, men med forfatterens interesse for det pædagogiske er det også blevet til overvejelser omkring skole, undervisning – og til børne/ungdomsbøger! To af slagsen. Foreløbig.

Måske har denne ret nye forfatter fundet en tone og et emnefelt, som lige er det, vi har manglet for at kunne kigge ud over egen navle? Den tredje verden med indbygget spejl. Og Japan med sukker på algoritmerne.

Lige nu er Anne Mia Steno optaget på Forfatterskolens arvtager med det radbrækkelige navn Manuskriptskolen for børnefiktion. Hvad kan det ikke blive til? Hun ved noget, som ingen andre børnebogsforfattere ved. Og hun har været der. Vogt jer!

Det begyndte i Japan. En skoletræt 2.g'er fra Ribe blev reddet af klubben Rotary og blev udvekslingsstudent i et land, som ingen andre ville til. Alle ville til USA, men Anne Mia ville gerne til Japan.

Det blev indledningen til et sandsynligvis livslangt samvær i kærlighed, respekt, undren

En dansker i Japan

Anne Mia Steno fortæller:

- Sendai, i det nordlige Miyagi præfektur blev min nye by. Jeg startede på den traditionelle pigeskole Toki Wagi Gakuen, hvor vi udover japansk og historie lærte at spille shinobue (bambusfløjte), at bukke i den korrekte afstand og det korrekte tidsrum og at sidde flere timer på knæ uden at miste følingen.

- I Japan går de fleste gymnasieelever til en eller anden form for sport eller kunstform efter skole. Niveaueet er mange steder tårnhøjt, fordi man øver sig 3-4 timer hver dag efter skole.

- For mig blev kampsporten kendo et frirum og et helle midt i en verden, hvor jeg hele tiden var forkert. For stor, for krøllet og for dårlig til de kulturelle koder.

- Jeg havde aldrig dyrket kampsport før, og derfor var det lige meget, at jeg ikke var i nærheden af at være lige så god som de andre. Det var friheden i at måtte råbe, slå, larme, svede.

- Det stod i skarp kontrast til mine læreres og værtsfamiliers forventninger om, at jeg som pige skulle besinde mig. Sidde og gå pænt. Tale afdæmpet.